

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΗΝ

Νοτίως τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ λόφου τῆς Ἁγίας Σιών καί τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, εἰς τήν ἀπόληξιν τῆς κοιλάδος Γκεχενώμ (γεένης), εἰς τούς πρόποδας τοῦ λόφου Ἄμποῦ-Τόρ, ἐπί περιοχῆς πετρώδους καί βραχώδους, ταυτιζομένης μετά τοῦ ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως ἢ τοῦ ἀγροῦ τοῦ αἵματος, τοῦ ἀγορασθέντος εἰς ταφήν τοῖς ξένοις μέ τά 30 ἀργύρια τά ὅποια ἐπέστρεψεν ὁ Ἰούδας (Ματθ. 27, 7-8), εὐρίσκεται ἡ Ἱερά Μονή τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ ἐξ Αἰγύπτου, ἀνήκουσα εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. Ἐντός καί περίξ τῆς Μονῆς αὐτῆς ὑπάρχουν πολλοί εὐρεῖς καί βαθεῖς λελαξευμένοι ἰουδαϊκοί καί χριστιανικοί τάφοι. Εἷς ἐκ τούτων φέρει τήν ἐπιγραφήν μέ τό ὄνομα τοῦ πρώτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀγίου Ἰουβενάλιου (451μ.Χ.). Ἡ Μονή διατηρεῖ ἐλαιόκτημα καί κῆπον.

Ἐκ τῶν ἀνηρτημένων ἐπιγραφῶν πληροφορούμεθα ὅτι κατά τούς τελευταίους αἰῶνας τήν Ἐκκλησίαν καί τήν Μονήν ἀνεκαίνισεν ὁ μοναχός Κύριλλος. Ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τῆς Μονῆς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: *«Πατριαρχεύοντος Γερασίμου τοῦ Α' ἀνιδρύθη ἐκ βάθρων ἡ παροῦσα μονή ὑπό τοῦ ρέκτου τῶν καλῶν Ὀσιωτάτου Κυρίλλου Μοναχοῦ τῇ 10^ῃ Ἰουνίου 1892»*. Ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ἀναγινώσκομεν: *«Ἐπί τῆς εὐκλεοῦς Πατριαρχείας Δαμιανοῦ τοῦ Α' ἀνεκαινίσθη ὁ παρών ναός ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁσίου Ὀνουφρίου δαπάναις καί ἀναλώμασι τοῦ Ὀσιωτάτου μοναχοῦ Κυρίλλου τοῦ ἐκ Προύσης ὀρωμένου τῇ 10^ῃ Δεκεμβρίου 1901»*.

Οἱ παλαιότεροι τῶν Ἁγιοταφιτῶν ἐνθυμούμεθα ὅτι πρό τοῦ 1967, ἐπί πολιτικῆς κυριαρχίας τῆς Ἰορδανίας, ἡ μετάβασις εἰς τήν Μονήν ἐγένετο οὐχί ὡς νῦν, ἀπό τῆς Στέρνας τοῦ Σουλτάνου καί τῆς Κοιλάδος Γκεχενώμ, ἀλλά ἀπό τῆς Γεθσημανῆς διά τῆς ὁδοῦ τοῦ Τάφου τοῦ Ἀβεσσαλώμ καί ὅτι ἠγούμενος εἰς αὐτήν ἦτο ὁ γηραιός Ἁγιοταφίτης Χρῦσανθος, βοηθούμενος ὑπό τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Ἐνθυμούμεθα ἐπίσης ὅτι μετά τό 1967 ἀνέλαβε τήν ἐποπτεῖαν αὐτῆς καί φροντίδα ἀνακαινίσεως τῆς Μονῆς ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός μέ ἠγούμενον τόν μακαριστόν Ἀρχιμανδρίτην Σάββαν Τυχερόν. Τότε ἐγένοντο καί ἐκτενεῖς ἀνασκαφαί καί ἀνεκαλύφθησαν τάφοι λελαξευμένοι ἐντός καί περίξ τῆς Μονῆς. Πρός τό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1970 καί τάς ἀρχάς τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 ἀνέλαβεν αὐτήν ὁ Ἁγιοταφίτης Ἀρχιμ. Κάλλιστος Δούρβας, προβάς εἰς σημαντικές ἀνακαινίσεις καί δομικάς στερεωτικάς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν χώρων τῆς Μονῆς. Τό ἔργον τῆς συντηρήσεως, ἀνακαινίσεως καί ἐξωραΐσεως τῆς Μονῆς συνεχίζει σήμερον ἐπιμελῶς ὁμάς μοναζουσῶν, τῶν ὁποίων ἠγούμενη εἶναι ἡ μοναχή Παῖσια.

Εἰς τήν Μονήν ταύτην κατηθύνθη τήν πρῶϊαν τῆς Πέμπτης, 12^{ῃς} /25^{ῃς} Ἰουνίου, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' καί ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Ὀσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου, τοῦ ἀσκητικῶς βιώσαντος ἐν Αἰγύπτῳ, προηξήρξε τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Ἁγιοταφιτῶν ἱερέων.

Πρός τούς ἐν εὐλαβείᾳ προσελθόντας καί τῆς θ. Λειτουργίας μετασχόντας, μοναχοῦς, μοναχάς καί λαϊκοῦς πιστούς, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξεν τόν θεῖον

λόγον περί τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου. Οὗτος παραδίδεται ὅτι ἀκούσας διά τόν βίον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καί τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐπαραδειγματίσθη καί ἐξῆλθεν εἰς τήν ἔρημον καί ἐζήσεν εἰς ἄκραν νηστείαν, προσευχήν, ἡσυχίαν, ἀκτημοσύνην καί γυμνότητα, ἕως ὅτου συνήνησεν αὐτόν ὁ Μέγας Παφνούτιος καί ἐπιμόνως ἐζήτησε καί ἐδιηγήθη αὐτῷ τά τοῦ βίου αὐτοῦ, ἅτινα καί παρέδωσε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Θεωρεῖται δέ σήμερον ἀπό τόν εὐσεβῆ λαόν τοῦ Θεοῦ ὡς ὁ προστάτης τῶν δικαστῶν καί τῶν δικαζομένων, γενικώτερον δέ τῆς Δικαιοσύνης.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἐτελέσθη λιτανεία τῆς ἱερᾶς εἰκόνοσ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου πέριξ τῆς Μονῆς καί τῶν ὡς ἄνω προαναφερθέντων ἀρχαιολογικῶν χώρων.

Μετά τήν λιτανείαν ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, μεθ' ἣν μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder